

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2016, č. j. KUZL-50553/2016, sp. zn. KUSP-15825/2016/DOP/BI,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Rozhodnutím Městského úřadu Vizovice (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 1. 2016, č. j. MUVIZ 1223/2016, sp. zn. D-380/17859/15-OPS/KK (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 19. 2. 2016 (dále též „silniční zákon“). Žalobce se proti tomuto rozhodnutí

bránil odvoláním ze dne 15. 2. 2016, které žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 7. 2016, č. j. KUZL-50553/2016, sp. zn. KUSP-15825/2016/DOP/BI (dále též „druhostupňové rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“) dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 28. 7. 2016 (dále jen „správní řád“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně domáhá zrušení druhostupňového, jakož i prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Předně namítá, že skutkový stav, ze kterého žalovaný v rámci svého rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spise. V řízení nebylo dostatečně prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku, a sice držení zařízení. Skutková podstata tvrzeného přestupku nedopadá na případ, kdy řidič sice manipuluje se zařízením, ale toto fakticky nedrží v ruce. Svědecké výpovědi policistů, které jsou jediným relevantním důkazem v předmětné věci, neuvádí, že by žalobce přístroj držel v ruce. Žalobce manipuloval se zařízením připevněným v držáku na volantu, v ruce jej nedržel. Svědecké výpovědi policistů neposkytovaly dostatečný podklad pro rozhodnutí o vině. Rovněž nebylo dostatečně prokázáno, že by žalobce manipuloval s mobilním telefonem. Dle svého tvrzení manipuloval se zařízením iPod 5G, tedy s mp4 přehrávačem.

Tvrzení policistů o tom, že viděli, jak žalobce drží mobilní telefon, nelze považovat za hodnověrné. Policisté toliko uvedli, že se jednalo o „velký mobilní přístroj s dotykovým displejem“ – takové tvrzení nestačí k jednoznačnému prokázání skutečnosti, že viděli žalobce disponovat s telefonním přístrojem. Zařízení iPod 5G je fakticky nerozlišitelné od mobilního telefonu iPhone 5S – policisté tak neměli možnost na vzdálenost 4 metrů rozeznat, s jakým přístrojem žalobce manipuloval. Výpověď policistů uvádějící, že žalobce sám přiznal, že manipuloval s mobilním telefonem, je reprodukována a nemůže k ní být tudíž přihlíženo.

Vzhledem k tomu, že se žalovaný nedokázal vypořádat s námitkou žalobce, že během jízdy nemanipuloval s mobilním telefonem, ale s mp4 přehrávačem, stihl své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Odůvodnění žalovaného je nedostatečné, když bez dalšího konstatuje, že není rozhodné, čím žalobce manipuloval, jelikož se jednalo zcela jistě o záznamové zařízení. Správní orgány se nezabývaly zjišťováním, zda lze mp4 přehrávač kvalifikovat jako záznamové zařízení. Jimi uvedený závěr nemá oporu ve spise.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v rámci svého vyjádření uvádí, že v podané žalobě je to poprvé, co žalobce tvrdí, že telefon nedržel v ruce, ale měl jej umístěný v držáku na volantu. Námitku považuje za zjevně absurdní a nedůvodnou. Žalobce se evidentně snaží vytvářet nové skutkové

okolnosti v závislosti na obsahu výpovědi policistů, jimi vyřčené věty překrucuje, vytrhává z kontextu a pozměňuje.

V oznámení přestupku je jasně uvedeno, že žalobce „držel v ruce“ mobilní telefon, existující podklad ve spisovém materiálu je tedy zjevný. Žalobce byl s oznámením seznámen a nic mu nebránilo uvést do něj v žalobě tvrzené skutečnosti, tedy, že předmětné zařízení není mobilním telefonem a že toto nedržel v ruce. Že by zařízení nedržel v ruce, pak nesdělil správním orgánům v průběhu celého správního řízení, což jeho nynější verzi činí značně nedůvěryhodnou. Žalovaný postupoval v souladu se zásadou oficiality a správně zjistil skutkový stav na základě podkladů, které měl v době rozhodování k dispozici. Nebylo v jeho moci domýšlet si za žalobce všechny verze projednávané události. Nutno uvést, že zmocněnec žalobce byl přítomen výslechu svědkyně G., při kterém uvedla „pouze“, že žalobce „manipuloval v úrovni volantu s mobilním telefonem“ – měl možnost klást svědkyni otázky a s nyní uváděnou skutečností ohledně držáku ji konfrontovat, neučinil však tak. Svědek Z. se pak k rozhodným skutečnostem vyjádřil zcela vyčerpávajícím způsobem, spekulace žalobce tak nejsou na místě.

S námitkou žalobce, že za jízdy nemanipuloval s mobilním telefonem, ale iPodem, se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí, na které tímto odkazuje. Správní orgán prvního stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí výslovně uvedl, že se jednalo o mobilní telefon – námitka žalobce o neurčitosti výroku je tedy nedůvodná. Nelze souhlasit s tím, že žalobci nebylo prokázáno držení právě mobilního telefonu. Žalobce svědkyni G. osobně ukazoval telefon, aby jí předvedl, že z něj netelefonoval, nýbrž přepínal písničky. Nelze hovořit o reprodukování výpovědi, když svědci popsali okolnosti zjištění a šetření přestupku. Přestupek byl žalobci provedenými důkazními prostředky, především svědeckými výpověďmi policistů, prokázán. Žalovaný neměl důvod zabývat se povahou iPodu blíže než učinil (viz napadené rozhodnutí), jelikož mu za vinu nebylo kladeno držení iPodu, nýbrž mobilního telefonu. Vzhledem k výše uvedenému navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud na základě včas podané žaloby přezkoumal v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Vzhledem ke splnění zákonných podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Podstatou projednávaného případu je posouzení, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Otázkou, jež měla být dle žalobcova názoru posouzena nesprávně, je, zda na základě výpovědi svědků (policistů) lze považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Žalobce především namítá, že

svědecké výpovědi policistů nejsou dostatečným důkazem pro vyslovení závěru o vině žalobce. Kromě dostatečnosti tohoto důkazního prostředku zpochybňuje taktéž jejich věrohodnost a tvrdí, že při jízdě nemanipuloval mobilním telefonem, nýbrž mp4 přehrávačem, který měl umístěný v držáku na volantu a nedržel ho tudíž v ruce.

Žalobní námitky žalobce primárně zpochybňují dostatečnost zjištění skutkového stavu věci správními orgány. K těmto námitkám soud uvádí následující:

Dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Dle § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Soud ve shodě se žalovaným předesílá, že žalobce měl jak na místě, při kontrole policejní hlídkou, tak v průběhu celého správního řízení dostatek prostoru pro to, aby své námitky uplatnil. Rovněž v odvolacím řízení byl žalobce zcela pasivní. Nelze pominout, jak zjištěno ze správního spisu, že žalobce při žádné z příležitostí, které měl, nezmínil ani nenaznačil, že se zařízením nemanipuloval v ruce, nýbrž na držáku, který měl připevněný na volantu – toto tvrzení uvádí poprvé až v podané žalobě. Tvrzení o tom, že zařízení, se kterým bylo manipulováno, nebyl mobilní telefon, nýbrž iPod, uvedl sice ve správním řízení ve svém vyjádření ze dne 31. 12. 2015, uvedené tvrzení však vzhledem k okolnostem nelze považovat za věrohodné. Nejprve je třeba poukázat na přímý rozpor tohoto tvrzení s jednáním žalobce učiněným při prováděné kontrole policejní hlídkou dne 2. 10. 2015. Jak uvedla ve své výpovědi svědkyně prap. J. G., žalobce policejní hlídce na místě tvrdil, že si „*pouze na mobilu přepínal písničky*“ a následně jí „*ukazoval přepínání písniček a to, že nemá žádné hovory*“. Žalobce policejní hlídce na svou obranu netvrdil, že by předmětné zařízení nemělo být mobilním telefonem. Toto tvrzení nezaznělo ani při ústním jednání se zástupkyní žalobce dne 9. 11. 2015. Ze správního spisu, resp. již z první jeho části, kterou je oznámení přestupku ze dne 2. 10. 2015, jasně vyplývá, že žalobce byl seznámen s tím, jaký přestupek mu byl kladen za vinu a jakým skutkem se měl tohoto přestupku dopustit. V oznámení přestupku ze dne 2. 10. 2015 je přímo uvedeno, že žalobce při jízdě držel v ruce mobilní telefon. Pakliže by žalobce nemanipuloval s mobilním telefonem, nýbrž s jiným zařízením, neměl důvod policejní hlídce tuto skutečnost neoznámit.

Přirozenou reakcí toho, kdo bezpečně ví, že se přestupku nedopustil, je ihned při dané kontrole uvést skutečnosti, které by jej podezření ze spáchání přestupku zbavily (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-64, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Soud má za to, že sdělení tak podstatné informace, jako že zařízení nebylo drženo v ruce, a navíc že se nejednalo o mobilní telefon, je přirozené sdělit při první možné příležitosti. Namísto toho dle výpovědi svědkyně žalobce pouze rozporoval, že netelefonoval, nýbrž přepínal na mobilním telefonu písničky, což se pokusil policejní hlídce dosvědčit názornou ukázkou zařízení. Ačkoliv byl s obsahem oznámení přestupku ze dne 2. 10. 2015 seznámen, nijak se k němu na místě nevyjádřil a odmítl jej podepsat.

S přihlédnutím k obsahu správního spisu lze konstatovat, že také v řízení před správním orgánem prvního stupně byl žalobce veskrze pasivní. Při nařízeném ústním jednání dne 9. 11. 2015 se zástupkyně žalobce k věci nijak nevyjádřila, pouze uvedla, že tak učiní ve lhůtě 10 dní, tak se však nestalo. Žalobce, resp. jeho zástupce se následně nedostavil na výslech svědka, pprap. P. Z., nařízeného na den 11. 12. 2015. K obsahu výpovědi svědkyně prap. Jany G. při jejím výslechu dne 21. 12. 2015 se přítomný zástupce žalobce rovněž nevyjádřil. Nutno dodat, že výpovědi policistů žalobce konkrétně nezpochybnil ani ve svém vyjádření ze dne 31. 12. 2015. Proti prvostupňovému rozhodnutí se pak žalobce bránil blanketním odvoláním ze dne 15. 2. 2016, které, ani přes své původní tvrzení, o důvody dodatečně nedoplnil.

Jakkoliv je takový postup žalobce jeho právem a nemůže mu být kladen k tíži, je stejně tak nutné tuto skutečnost reflektovat při přezkumu rozhodnutí správních orgánů. Věrohodnost tvrzení žalobce, která tento uvedl poprvé až ve svém vyjádření ze dne 31. 12. 2015, tedy poté, co se seznámil s veškerým spisovým materiálem, zejména s obsahem výpovědí obou svědků, a některá dokonce až v žalobě, je mizivá. Základní podstatné skutečnosti rozhodné pro řádné zjištění skutkového stavu žalobce zcela nelogicky uvádí až těsně před vydáním rozhodnutí ve věci samé. Pakliže jsou tyto skutečnosti pravdivé, musely být žalobci známy již od samého počátku řízení. Soud má za to, že žalobce neměl relevantní důvod tyto skutečnosti neuvést a čekat s jejich sdělením až na samý závěr řízení před správním orgánem prvního stupně, potažmo až na žalobní návrh. Uváděná tvrzení v takovýto okamžik již působí jako nevěrohodná a ryze účelová, vzbuzující dojem, že jejich obsah byl zvolen právě v závislosti na obsahu výpovědí klíčových svědků. Žalobce při kontrole policií nijak nerozporoval ani manipulaci zařízení v ruce, ani že oním zařízením byl mobilní telefon. Ohradil se pouze vůči tomu, že mobilním telefonem neuskutečňoval hovor, nýbrž prováděl jinou činnost. Před samým závěrem řízení před správním orgánem prvního stupně následně změnil své tvrzení tak, že předmětné zařízení nebylo mobilním telefonem, nýbrž iPodem. V žalobním návrhu pak provedl další změnu svého původního tvrzení, když uvedl, že zařízení nedržel v ruce, nýbrž jej měl připevněné na držáku volantu.

Nutno podotknout, že správní orgán prvního stupně vycházel při svém rozhodování z toho času zjištěného skutkového stavu. K tomu, že by žalobce zařízením nemanipuloval v ruce, nýbrž v držáku, resp. o existenci připevněného držáku na volantu vozidla žalobce, správní orgán prvního stupně neobdržel žádnou indicii, ať už vyplývající z jeho úřední činnosti, či ze skutečností uváděných žalobcem. Správní orgán prvního stupně na základě jím zjištěného skutkového stavu ani neměl důvod pochybovat o tom, že žalobce držel zařízení v ruce. Neměl tedy ani důvod zjišťovat další potenciality manipulace se zařízením.

Lze tedy shrnout, že žalobcem tvrzená manipulace se zařízením umístěným na držáku volantu je nedůvěryhodná. Žalobce toto své tvrzení uvádí poprvé až v žalobě, v průběhu celého správního řízení se o něm nijak nezmínil. Ze zjištěného skutkového stavu správním orgánem nevyplývá jakákoli pochybnost o tom, že by žalobce nedržel zařízení v ruce. Nadto je třeba poukázat na to, že žalobce jednak své tvrzení nedokládá žádnými důkazy, jednak ani prokázání toho, že měl žalobce na volantu vozidla připevněný tvrzený držák, by nemohlo nic změnit na tom, že mohl i přesto držet zařízení v ruce. Soud tedy neshledal jediný relevantní důvod, pro který by se měl uvedenou námitkou žalobce blíže zabývat. Nevěrohodné tvrzení žalobce nemůže být dostatečným důvodem pro zpochybnění skutkového stavu zjištěného

správními orgány – tento naopak má oporu ve správním spise. Nadto soud dodává, že žalobce na podporu svého tvrzení nepředkládá ani soudu nenavrhuje žádný důkaz.

Žalobce poukazuje na to, že svědecké výpovědi policistů neposkytovaly dostatečný podklad pro rozhodnutí o vině. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dle něj nedostatečné, jelikož nebylo bez důvodných pochybností zjištěno, jakým zařízením žalobce manipuloval. Z těchto tvrzených vad vyvozuje žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Předně je třeba připomenout, že český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Nevychází naopak ze zásady, že některý důkazní prostředek má a priori vyšší váhu než důkazní prostředek jiný.

Krajský soud v tomto směru poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, dovodil, že „[ú]řední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek [...]. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Je tomu tak především z toho důvodu, že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady předloženými správnímu orgánu nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení přestupku, se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon, nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V daném případě však správní orgán prvního stupně svým povinností ve smyslu materiální pravdy dostál, když při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů.

Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře již několikrát zabýval otázkou, jak hodnotit situaci, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje. Z této judikatury je možno dovodit některé zásady. Především musí správní orgán v takovýchto případech policisty vždy vyslechnout jako svědky (viz výše citované rozhodnutí ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). Neměl by se spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty, neboť jde sice o důkazy přípustné (srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73), nicméně pro potřeby správního trestání nemohou takové důkazy postačovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008-115). V nyní posuzovaném případě tedy správní orgán této povinnosti dostál a oba policisty přítomné na místě při kontrole žalobce jako svědky vyslechl.

Dále si je potřeba položit otázku, zda jsou svědectví policistů v daném případě důkazem dostatečným. Nejvyšší správní soud zastává názor, že v případě přestupků pozorovatelných pouhým okem – např. nedání znamení o změně směru jízdy – takový důkaz postačuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012 č. j. 8 As 100/2011-70). Je pouze třeba mít na paměti, že některé z těchto přestupků – např. držení hovorového zařízení řidičem při jízdě v automobilu – představují obtížně zachytitelná jednání, u nichž je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů, zejména porovnávat obsah výpovědi policisty s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011 č. j. 7 As 102/2010-86). V této souvislosti lze konstatovat, že přestupek spočívající v držení hovorového, resp. záznamového zařízení nepochybně patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem, byť obtížně zachytitelné, proto věrohodné svědectví policistů může představovat dostatečný důkaz o jeho spáchání.

Dalším krokem je porovnání výpovědi policistů a obrany prezentované obviněným s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti.

Soud se dále zabýval otázkou, zda je věrohodná výpověď policistů s protichůdnými tvrzeními žalobce. Ke skutečnostem uvedeným žalobcem a k následnému posouzení věrohodnosti jeho tvrzení soud odkazuje na výše uvedené pojednání. Plně se ztotožňuje s důvody a závěrem správních orgánů, uvedenými na str. 3 prvostupňového rozhodnutí a na str. 6 napadeného rozhodnutí, o tom, proč neuvěřili verzi tvrzené žalobcem.

Správní orgány v řízení o přestupku žalobce vzaly za zásadní důkazy, kterým byly výslechy svědků – zasahujících policistů. Správní orgány však postupují správně, pokud se spokojí se skutkovými závěry, které se objektivně jeví jako nesporné a nezjišťují všechny málo pravděpodobné či hypotetické verze děje. Obdobný názor vyslovil Nejvyšší správní soud již v usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68: „*Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení se v řízení o přestupku neuplatní. Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třebas i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal.*“

K pravdivosti a věrohodnosti výpovědi policistů se vyjádřil také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007-114, z něhož vyplývá, že policistu lze obecně považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42 a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47).

V obecné rovině se svědectví policisty vykonávajícího dohled nad provozem na pozemních komunikacích příkládá vysoká míra věrohodnosti. Z objasněného průběhu dopravní kontroly nelze dovozovat, že by šlo o průběh nestandardní, jdoucí nad rámec okolností, za nichž byl žalobce zastaven, a který by mohl ukazovat na jakoukoli

nepriměřenost, nestandardnost či nedostatečnost jednání policistů vůči žalobci. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114: „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z ‚trojjediného zdroje‘, jímž bylo ‚Oznámení přestupku‘, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“ Správní orgány neměly důvod pochybovat o verzi, kterou vypověděli zasahující policisté, tedy, že žalobce za jízdy držel v ruce hovorové zařízení, neboť výpovědi policistů k okolnostem spáchaného přestupku v podstatných skutečnostech nerozcházel a byly podpořeny o podklady zpracované policisty. Policisté výpovědi podávali jako osoby úřední bez jakéhokoli vztahu k žalobci.

Správní orgány považovaly výpovědi policistů za dostačující a řádně osvětlující skutkový stav posuzované věci. Pro doplnění soud zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2011, č. j. 9 As 42/2011-79, který uvádí: „Na úvod Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Podle § 34 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jehož aplikovatelnost na řízení o přestupcích plyne z odkazu na obecné předpisy ve správním řízení, obsaženého v § 51 zákona o přestupcích, hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Hodnocením důkazů se přitom rozumí myšlenková činnost, kdy je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, zákonnosti a též pravdivosti, případně věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich důležitosti rozhodující orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění. Při hodnocení důkazů po stránce zákonnosti zkoumá, zda důkazy byly opatřeny a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti pak mj. předpokládá posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka musí rozhodující orgán vyhodnotit věrohodnost této výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, dále k okolnostem, jež provázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování svědka při výslechu (jeho přesvědčivost, jistota či plynulost výpovědi) a rovněž poznatkům získaným na základě hodnocení jiných důkazů, tj. do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, případně zda se vzájemně doplňují. Celkové posouzení uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.

V posuzovaném případě je Nejvyšší správní soud (stejně jako krajský soud) toho názoru, že rozhodnutí žalovaného shora uvedeným požadavkům bezezbytku dostalo. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, a náležitě odůvodnil, proč uvěřil svědeckým výpovědím policistů L. Š aj. J. T., a proč naopak neuvěřil svědecké výpovědi L. S., manželky stěžovatele. Stěžovatel v průběhu předchozího správního

řízení svědectví obou policistů zpochybňoval poukazem na rozpory v jejich výpovědích, které se týkaly především vzdálenosti, v jaké jelo policejní vozidlo za později kontrolovaným vozidlem Suzuki, a dále přesné polohy zastavení policejního vozidla ve vztahu ke kontrolovanému vozidlu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že souhlasí se závěry žalovaného i krajského soudu, že tvrzení svědků o vzdálenosti či poloze zastavení vozidel představují toliko odhad uvedených veličin, a tedy se nemusejí zcela přesně shodovat. To však samo o sobě neznamena, že by tato skutečnost byla důvodem ke zpochybnění pravdivosti a objektivitě takto podaných svědeckých výpovědí. V předmětné věci je důležité, že z výpovědí obou svědků na základě odhadnutých vzdáleností jednoznačně vyplývá, že policejní hlídka se po celou dobu pohybovala v bezprostřední vzdálenosti za vozidlem Suzuki tak, aby toto vozidlo měla neustále na dohled a aby v případě, že by toto vozidlo zastavilo, mohla rovněž bezprostředně zastavit. Oba svědci taktéž shodně uvedli, že s policejním vozidlem následně zastavili tak, aby viděli na levou stranu vozidla a na to, kdo z něj vystupuje. Policisté se přitom bez jakýchkoli pochybností shodli na tom, že jejich vozidlo u kontrolovaného vozidla Suzuki zastavilo bezprostředně, bez déletrvající prodlevy, že policisté měli na toto vozidlo (jeho levou stranu) dostatečný výhled a následně z něj viděli vystoupit pouze stěžovatele. Oba přitom vyloučili, že by stěžovatel vystupoval z jiného místa než z místa řidiče a že by z vozidla mohla bez povšimnutí policistů vystoupit jiná osoba. Při následné silniční kontrole policisté jinou osobu neviděli ani uvnitř vozidla Suzuki. Bylo tedy prokázáno, že v době jízdy se ve vozidle Suzuki nenacházela jiná osoba kromě stěžovatele, tj. že řidičem vozidla nemohl být nikdo jiný než právě stěžovatel. K věrohodnosti výpovědí obou vyslechnutých policistů pak Nejvyšší správní soud dodává, že se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že na svědky L. Š. a J. T. je nutno nahlížet jako na nezávislé, kteří neměli žádný vztah ke stěžovateli ani k projednávané věci. Policisté uvedeného dne prováděli běžnou silniční kontrolu a na rozdíl od stěžovatele neměli na věci a na jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svou služební povinnost.“

Otázkou uvěřitelnosti výpovědí policistů z toho hlediska, zda jimi popisované pozorování bylo za daných podmínek uskutečnitelné, se zabýval Nejvyšší správní soud např. ve výše citovaném rozsudku ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86. Stěžejním bodem odůvodnění v tomto případě byla ovšem možná podjatost policistů (té nasvědčovala důkladná kontrola vybavení vozidla nátlakového charakteru). Důvody pro zrušení rozhodnutí o přestupku nicméně soud shledal i v tom, že „stěžovatel předložil jako důkaz znalecký posudek, v němž znalec uvedl, že vlivem toho, že je interiér vozidla odstíněn fóliemi, je možno při pohledu přes čelní sklo zepředu rozeznat např. siluetu osoby sedící na předním sedadle pouze za předpokladu, že je pozorování prováděno z bezprostřední blízkosti před vozidlem. Při vzdálenosti cca 3 m a více od vozidla není do interiéru vozidla vidět. Stěžovatel dále zpochybnil verzi průběhu skutkového děje tak, jak jej popsali policisté, a k tomu navrhl jako důkaz provedení rekonstrukce.“ K tomu soud dodal: „Nebylo např. vůbec zjištěno, v jaké konkrétní vzájemné pozici se vozidla policistů a stěžovatele nacházela v okamžiku, kdy měl stěžovatel telefonovat, co dělali oba policisté, kolik času na zhlédnutí situace v kabině měli a zda telefonování mohl vůbec vidět, či je pravděpodobné, aby viděl, i ten z policistů, který řídil vozidlo.“ Obdobně v rozsudku ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, Nejvyšší správní soud nejprve označil výpovědi policistů v návaznosti na odůvodnění výše citovaného rozsudku za nedostatečně konkrétní, a dále uvedl: „Nadto jsou ve správním spisu založeny fotografie vozidla stěžovatele, z nichž nevyplývá, že by při pohledu na vozidlo byl zřetelně viditelný prostor u řidiče tak, aby bylo možné bez pochyb spatřit případné telefonování či

držení mobilního telefonu. S ohledem na konkrétní okolnosti projednávaného případu proto Nejvyšší správní soud v této věci dospěl k závěru, že důkazy provedené ve správním řízení nestačily k prokázání předmětného přestupku.“

Je tedy zřejmé, že v dosud posuzovaných případech vyhodnotil Nejvyšší správní soud dokazování jako nedostatečné zejména tehdy, pokud se k neuspokojivým výpovědím policistů přidružil další důkaz zpochybňující jejich věrohodnost. Tak tomu však v daném případě nebylo. Ačkoli žalobce namítá, že svědecké výpovědi policistů nejsou dostačující pro rozhodnutí o vině žalobce, soud naproti tomu neshledal na základě hodnocení postupu správních orgánů žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že není možné určit, zda byl skutkový stav spolehlivě zjištěn.

Oba policisté vypovídali naprosto v souladu s oznámením přestupku sepsaném na místě a úředním záznamem. Obsah jejich výpovědí zcela logicky, vzhledem k existenci dvou vypovídajících osob, není zcela totožný, každá jednotlivá výpověď je však plně v souladu s úředním záznamem a oznámením přestupku a obě výpovědi jako celek tvoří dostatečný zdroj informací o proběhnuvším skutku. Jsou vzájemně souladné, konzistentní, nevykazují žádné logické rozpory či nejasnosti. Policistka prap. J. G. vypověděla, že z policejního vozidla odstaveného kolmo k silnici, odkud měla dobrý výhled do automobilu žalobce, viděla přes čelní sklo služebního automobilu, jak žalobce v úrovni volantu manipuluje s mobilním telefonem. Rovněž uvedla, že se jednalo o „dotykový větší telefon tmavší barvy“ – námitku žalobce o tom, že policisté nedokázali zařízení ani blíže popsat, například uvedením jeho barvy, popřípadě jiných zásadních znaků, kdy pouze uvedli, že se jednalo o „velký mobilní přístroj s dotykovým displejem“, tedy soud považuje za zcela irelevantní, ryze účelově vykonstruovanou. Policista pprap. P. Z. pak shodně vypověděl, že viděl žalobce manipulovat „v ruce s mobilním telefonem“ v úrovni volantu, což viděl na vzdálenost asi 4 metry. Tyto skutečnosti jsou podle názoru soudu dostačující pro vyslovení závěru, že se skutkový děj skutečně odehrál tak, jak jej svědci popsali. Ani v jednom případě nevyplýnul žádný důvod pochybovat o věrohodnosti svědecké výpovědi. V řízení nevyvstaly žádné skutečnosti či důkazy jakkoli relevantně zpochybňující dostatečně konkrétní svědeckou výpověď zasahujících policistů.

Soud považuje za dostatečné odůvodnění, dle kterého oznámení přestupku a výpovědi zasahujících policistů postačovaly správnímu orgánu prvního stupně jako důkazy ke zjištění skutkového stavu. V rámci odůvodnění se správní orgán musí vypořádat jak s provedeným dokazováním, tak i podrobně odůvodnit přezkoumatelným způsobem, jakými úvahami byl veden při použití správního uvážení. Z tohoto důvodu musí být odůvodnění v maximální možné míře vyčerpávající, přesvědčivé a konkretizované pro danou věc. Neúplné, nekonkrétní, nepřezkoumatelné a nedostatečné odůvodnění má za následek nezákonnost celého správního rozhodnutí. K této vadě rozhodnutí jak správní orgán rozhodující o opravném prostředku, tak i soud přihlíží z úřední povinnosti. Vzhledem k výše uvedenému a vzhledem ke znění prvostupňového rozhodnutí (zejména str. 3 prvostupňového rozhodnutí) považuje soud za dostatečné odůvodnění, proč se správní orgány přiklonily k verzi předestřené policisty. Výpovědi policistů jsou zcela bez podstatných rozporů jak každá zvlášť, tak při jejich vzájemném porovnání a porovnání s provedeným oznámením přestupku a úředním záznamem.

Obsah správního spisu, nakonec ani tvrzení žalobce nenasvědčují existenci jakékoli jiné motivace policistů ke stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Jednání policistů taktéž nelze hodnotit jako jakkoli horlivé, či šikanózní. Zvolený postup zcela odpovídá standardní, snad až rutinní silniční kontrole. Na rozdíl od policistů měl žalobce motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým tak činil v žalobě. Pokud žalobce nesouhlasil s výpověďmi policistů, kteří ve věci vypovídali jako svědci, měl možnost je konfrontovat při ústním jednání či jiným způsobem jejich výpověď zpochybnit. Žalobce, resp. jeho zmocněnec však tak neučinil. Až následně, v písemném vyjádření ze dne 31. 12. 2015 uvedl, že zařízení, se kterým manipuloval, nebyl mobilní telefon, nýbrž iPod. V podané žalobě pak své původní tvrzení změnil tak, že zařízení nedržel v ruce, nýbrž jej měl připevněné v držáku na volantu vozidla. Soud má však za to, že tato, pro žalobce podstatná, tvrzení, mohl učinit již dříve v průběhu správního řízení, nadto námitky žalobce nelze považovat za relevantní, když k prokázání svých tvrzení nepřikládá žádný konkrétní důkaz. Předložené fotografie ilustrující podobnost zařízení iPod 5G a iPhone 5S žádným způsobem konkrétně neosvětlují skutkový stav posuzované věci.

K tvrzení žalobce, že nemanipuloval s mobilním telefonem, nýbrž s mp4 přehrávačem, soud kromě výše uvedeného uvádí následující. Vedle toho, že tvrzení žalobce se jeví ryze účelovým a nedůvěryhodným zejména proto, že bylo (bez uvedení důvodu takového načasování) vzneseno až na samém konci správního řízení před správním orgánem prvního stupně, považuje soud toto tvrzení za liché také z toho důvodu, že správními orgány bylo prokazatelně dokázáno, že žalobce v dané chvíli držel mobilní telefon, nikoliv mp4 přehrávač. Nebylo tak předmětem řízení před správními orgány, jakož ani není předmětem řízení před zdejší soudem, zabývat se skutečností, zda zařízení iPod je či není možno považovat za záznamové zařízení. Z výpovědi svědkyně prap. J. G. vyplývá, že žalobce policejní hlídce při kontrole zařízení sám ukázal za účelem prokázání, že z něj v předmětný čas neuskutečňoval hovor, nýbrž přepínal hudbu. Toto tvrzení svědkyně žalobce v průběhu celého správního řízení nerozporoval, dokonce tak nečiní ani v žalobních námitkách. Svědkyně tedy měla možnost se se zařízením blíže seznámit a zhodnotit, zda se jedná o mobilní telefon či nikoliv. Prokazoval-li žalobce policejní hlídce, že ze zařízení neuskutečňoval žádné hovory, musel tak činit prostřednictvím výpisu hovorů na mobilním telefonu. Mp4 přehrávač takovou funkci běžně neposkytuje. Z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že žalobce měl v úmyslu policejní hlídce osvětlit účel, za jakým se zařízením manipuloval, a vyvrátit tak možnou domněnku, že by snad za jízdy telefonoval. K tomu musel užít nástroje mobilního telefonu poskytujícího přehled hovorů. Z jednání žalobce popsaného ve správním spisu jakkoli nevyplývá, že by se žalobce snažil policejní hlídce sdělit, že předmětné zařízení není mobilním telefonem. Snažil se jím pouze názorně ukázat, že mobilní telefon užíval k přepínání hudby, nikoli k telefonování.

Stojí-li proti sobě tvrzení žalobce tak, jak je uvedeno výše, a tvrzení policistky, která jsou ve vzájemném rozporu, konstatuje zdejší soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, že nemá důvod zpochybňovat pravdivost a věrohodnost výpovědi policistky, která byla poskytnuta bez jakéhokoli jejího osobního zájmu na výsledku řízení a která pouze plnila svoji služební povinnost. Je třeba zdůraznit, že její výpověď je zcela v souladu se skutečnostmi uvedenými v oznámení přestupku a v úředním záznamu. Naproti tomu posuzované tvrzení žalobce bylo uvedeno až před samým koncem správního řízení před správním orgánem prvního stupně a je v rozporu

s tvrzeními, která žalobce sděloval policejní hlídce při prováděné kontrole. Za těchto okolností soud, stejně jako správní orgány, nemá důvod zpochybňovat skutkový stav zjištěný správními orgány, jakožto výpovědi zasahujících policistů či záznamy jimi vytvořené. Všechny důkazy, které jsou součástí správního spisu, zcela konzistentně osvětlily skutkový stav tak, jak jej měly správní orgány za prokázaný. Oproti těmto důkazům ojediněle stojící tvrzení žalobce uvádějící opak nemůže obstát. Žalobce svou argumentací uvedenou ve vyjádření ze dne 31. 12. 2015 nevznosl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku.

Zdejší soud rovněž nemůže v žádném případě podpořit námitku žalobce o tom, že skutkový stav byl prokázán svědeckými výpověďmi policistů, když uvedli, že sám žalobce se jim přiznal, že manipuloval s mobilním telefonem. Žalobce označuje svědeckou výpověď policistů za reprodukovanou výpověď, ke které nemůže být přihlíženo. Po provedené revizi správního spisu a následném posouzení napadeného a prvostupňového rozhodnutí soud považuje námitku žalobce za zcela irelevantní. Ze závěrů správních rozhodnutí rozhodně nevyplývá, že by jejich výrok byl založen právě na doznání žalobce k protiprávnímu jednání před policejní hlídkou. Žalobce byl shledán vinným na základě výše popsaného provedeného dokazování; pakliže byly při hodnocení brány v potaz skutečnosti jím tvrzené při kontrole dne 2. 10. 2015, bylo tomu většinou pro zdůraznění rozpornosti jednotlivých žalobcových tvrzení, nikoli proto, že by správní orgán považoval skutek za prokázaný doznáním žalobce.

Po přezkoumání postupu správních orgánů soudu nezbyvá než konstatovat, že skutkový stav věci byl s dostatečnou určitostí zjištěn již na základě svědeckých výpovědí a pro závěr o naplnění skutkové podstaty přestupku nebylo nutné provádět další důkazy. Veškerá tvrzení žalobce uvedená ve vyjádření ze dne 31. 12. 2015 i v žalobě jsou pouze ničím neodůvodněné spekulace, k nimž žalobce nenabídl žádné relevantní důkazy, přičemž se správním orgánům žádné důkazy nenabízely ani ze spisu či kontextu věci. Po řádném zhodnocení svědeckých výpovědí lze učinit závěr o tom, že se žalobce skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti, úplnosti a věrohodnosti skutkových zjištění pro posouzení viny žalobce z přestupku.

Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Hodnotily-li správní orgány svědecké výpovědi policistů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a porovnály je s tvrzeními uváděnými žalobcem, potažmo se údaji uvedenými v úředním záznamu a v oznámení přestupku, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, že žalobce držel při jízdě vozidlem v ruce mobilní telefon. Výpovědi svědků vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil právě žalobce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60 a ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016-80).

V průběhu zde přezkoumávaného správního řízení tak nevyšlo najevo nic, co by vyvolávalo důvodné pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu. Jak tedy Nejvyšší správní soud uvedl ve své judikatuře, jednalo se „o situaci, kdy již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil.

Zároveň nesmí existovat žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. V takovém případě pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení. Výjimkou by bylo, pokud by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů. [...] Pokud takový řidič jako obviněný z přestupku zůstane v řízení o přestupku pasivní, musel by v navazujícím soudním řízení věrohodně zpochybnit správnost popsanych důkazů, tedy prokázat, že je přiměřeně pravděpodobné, že na takovéto důkazy se nelze pro zvláštní okolnosti či důvody spolehnout.“ (rozsudek ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47).

Účelem soudního řízení tak v tomto případě není v první řadě hledat sebemenší pochybení správních orgánů, ale zjistit, zda stěžovatelovy námitky mohly vyvolat důvodné pochybnosti o správnosti jimi zjištěném skutkovém stavu (rozsudek ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016-80).

Jelikož soud dospěl k závěru, že správní orgány své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostaly, shledává v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71 výše uvedená žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci irelevantními.

V. Shrnutí a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal **žalobu** důvodnou, a proto ji **v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl**.

O nákladech řízení rozhodoval soud v souladu s § 60 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 30. listopadu 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.